

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) Nr. 912/2014**(2014. gada 23. jūlijs),****ar ko izveido sistēmu tādas finansiālās atbildības noregulējumam, kura saistīta ar ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršanas šķirējtiesām, kas izveidotas ar starptautiskiem nolīgumiem, kuros Eiropas Savienība ir puse**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 207. panta 2. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽¹⁾,

tā kā:

- (1) Līdz ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā tiešie ārvalstu ieguldījumi ir pieskaitāmi jautājumiem, kuri ietilpst kopējās tirdzniecības politikas jomā. Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 3. panta 1. punkta e) apakšpunktu Savienībai ir ekskluzīva kompetence attiecībā uz kopējo tirdzniecības politiku, un Savienība var būt puse starptautiskos nolīgumos, kuros ietverti noteikumi par tiešiem ārvalstu ieguldījumiem.
- (2) Nolīgumos, kuros paredzēta ieguldījuma aizsardzība, var būt iekļauti tādi mehānismi ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršanai, kas ļauj trešās valsts ieguldītājam celt prasību pret valsti, kurā viņš ir veicis ieguldījumu. Ieguldītāja un valsts strīda izšķiršanas rezultātā var tikt piespriesta naudas kompensācija. Turklāt visās šādās lietās neizbēgami radīsies ievērojamas ar šķirējtiesas procesa vešanu saistītas izmaksas, kā arī ar aizstāvību saistītas izmaksas.
- (3) Nosakot starptautisko atbildību attiecībā uz attieksmi, ņemot vērā strīda izšķiršanu, ievēro kompetenču sadalījumu starp Savienību un dalībvalstīm. Tādējādi Savienība principā būs atbildīga par aizstāvības uzturēšanu visās tajās prasībās, kuru pamatā ir apgalvojums par tāda nolīguma noteikumu pārkāpumu, kas ietilpst Savienības ekskluzīvā kompetencē, neatkarīgi no tā, vai attiecīgo attieksmi pieļāvusi pati Savienība vai kāda dalībvalsts.
- (4) Savienības nolīgumos ārvalstu ieguldītājiem būtu jāparedz tikpat augsts aizsardzības līmenis, kādu Savienības ieguldītājiem paredz Savienības tiesību aktu un dalībvalstu tiesību aktu kopīgie vispārējie principi, bet ne augstāks aizsardzības līmenis. Ar Savienības nolīgumiem būtu jānodrošina, ka tiek ievērotas un aizsargātas Savienības likumdošanas pilnvaras un reglamentēšanas tiesības.
- (5) Ja Savienībai kā vienībai ar tiesībspēju ir starptautiska atbildība par pieļauto attieksmi, tad tai saskaņā ar starptautiskajām tiesībām būs jāmaksā visas pretējai pusei par labu piespriestās summas un jāsedz visi strīda izdevumi. Tomēr pienākums maksāt pretējai pusei par labu piespriesto summu var potenciāli izrietēt vai nu no attieksmes, ko pieļāvusi pati Savienība, vai no attieksmes, ko pieļāvusi dalībvalsts. Tādējādi būtu netaisnīgi, ja piespriestās summas un šķirējtiesas izmaksas būtu jāmaksā no Savienības budžeta gadījumā, kad attieksmi pieļāvusi dalībvalsts, ja vien attiecīgā attieksme nav prasīta Savienības tiesību aktos. Tāpēc, pamatojoties uz šajā regulā noteiktajiem kritērijiem, saskaņā ar Savienības tiesību aktiem nepieciešams sadalīt finansiālo atbildību starp pašu Savienību un to dalībvalsti, kura ir atbildīga par attiecīgo attieksmi.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 16. aprīļa nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 23. jūlija lēmums.

- (6) Eiropas Parlaments 2011. gada 6. aprīļa rezolūcijā par turpmāko Eiropas starptautisko ieguldījumu politiku nepāprotami aicināja izveidot mehānismu, kas paredzēts šajā regulā. Turklāt Padome 2010. gada 25. oktobra secinājumos par visaptverošu starptautisko ieguldījumu politiku lūdza Komisiju izpētīt šo jautājumu.
- (7) Finansiālā atbildība būtu jāattiecina uz to vienību, kura ir atbildīga par attieksmi, par kuru konstatēts, ka tā neatbilst attiecīgajiem nolīguma noteikumiem. Tādēļ Savienībai pašai būtu jāuzņemas finansiālā atbildība gadījumā, kad attiecīgo attieksmi pieļāvusi kāda Savienības iestāde vai struktūra. Attiecīgajai dalībvalstij būtu jāuzņemas finansiālā atbildība gadījumā, kad attiecīgo attieksmi pieļāvusi minētā dalībvalsts. Tomēr gadījumos, kad dalībvalsts rīkojas tā, kā tas prasīts Savienības tiesību aktos, piemēram, transponējot kādu Savienības pieņemtu direktīvu, Savienībai pašai būtu jāuzņemas finansiālā atbildība, ciktāl attiecīgā attieksme ir prasīta Savienības tiesību aktos. Šajā regulā būtu arī jāparedz iespēja, ka atsevišķa lieta var skart gan attieksmi, ko pieļāvusi dalībvalsts, gan attieksmi, kas prasīta Savienības tiesību aktos, un tai būtu jāattiecas uz visām darbībām, ko veikušas dalībvalstis un Savienība. Šādos gadījumos dalībvalstīm un Savienībai būtu jāuzņemas finansiāla atbildība par konkrēto attieksmi, ko katra no tām ir pieļāvusi.
- (8) Savienībai būtu vienmēr jārīkojas kā atbildētājam gadījumos, kad strīds attiecas tikai uz tādu attieksmi, ko pieļāvušas Savienības iestādes vai struktūras, tādējādi Savienībai saskaņā ar iepriekš minēto kritēriju uzņemoties no strīda izrietošo iespējamo finansiālo atbildību.
- (9) Ja no strīda izrietošā iespējamā finansiālā atbildība būtu jāuzņemas dalībvalstij, ir taisnīgi un lietderīgi, lai kā atbildētāja rīkojas šāda dalībvalsts, kura aizstāvētu attieksmi, ko tā pieļāvusi pret ieguldītāju. Šajā regulā paredzēto noteikumu mērķis ir nodrošināt, lai ne tiesāšanās izmaksas, ne arī kāds maksājums, kas paredzēts pret attiecīgo dalībvalsti pasludinātā spriedumā, neapgrūtinātu Savienības budžetu un Savienības nefinanšu līdzekļus, pat ne īslaicīgi.
- (10) Tomēr dalībvalstis var atzīt par labāku to, ka šāda veida strīdos kā atbildētāja rīkojas Savienība, piemēram, tās īpašo zināšanu un pieredzes dēļ. Tāpēc dalībvalstīm būtu jāļauj atteikties rīkoties kā atbildētājam, neskarot to finansiālo atbildību.
- (11) Lai nodrošinātu Savienības interešu pienācīgu aizsardzību, ir būtiski, ka izņēmuma apstākļos pati Savienība rīkotos kā atbildētāja strīdos par dalībvalstu pieļautu attieksmi. Minētie apstākļi ir tikai tādi gadījumi, kad strīds attiecas arī uz Savienības pieļautu attieksmi, kad dalībvalsts pieļautā attieksme ir prasīta Savienības tiesību aktos, un kad līdzīga attieksme tiek apstrīdēta saistītā prasībā pret Savienību Pasaules Tirdzniecības organizācijā (PTO), kad ir izveidota komisija un prasība attiecas uz to pašu konkrēto tiesību jautājumu un kad PTO lietā ir nepieciešams nodrošināt saskaņotu argumentāciju.
- (12) Gadījumos, kad Savienība rīkojas kā atbildētāja lietās, kas saistītas ar dalībvalsts pasākumiem, Komisijai būtu jāveic tās aizstāvība tā, lai tiktu aizsargātas attiecīgās dalībvalsts finansiālās intereses.
- (13) Lēmumi par to, kuram – Savienībai vai dalībvalstij – būtu jārīkojas kā atbildētājam, būtu jāpieņem, ievērojot ar šo regulu noteikto sistēmu. Komisijai būtu nekavējoties jāinformē Eiropas Parlaments un Padome par to, kā šī sistēma tiek īstenota.

- (14) Šai regulai ir jāparedz daži praktiski noteikumi rīcībai šķīrējtiesas procesā strīdos par dalībvalstu pieļautu attieksmi. Ar minētajiem noteikumiem būtu jātiecas rast vislabāko iespējamo strīda noregulējumu, vienlaikus nodrošinot atbilstību Līguma par Eiropas Savienību (LES) 4. panta 3. punktā noteiktajam lojālas sadarbības principam, un to, ka attiecīgās dalībvalsts intereses tiek aizstāvētas un aizsargātas.
- (15) Ja Savienība rīkojas kā atbildētāja, šādiem noteikumiem būtu jāparedz ļoti cieša sadarbība, tostarp tūlītēja paziņošana par visām būtiskām procesuālajām darbībām, atbilstīgu dokumentu nodrošināšana, regulāras konsultācijas un dalība delegācijā saistībā ar procesu.
- (16) Ja dalībvalsts rīkojas kā atbildētāja, tad saskaņā ar LES 4. panta 3. punktā minēto lojālas sadarbības principu tā informē Komisiju par lietas virzību un jo īpaši nodrošina laicīgu informēšanu par visām būtiskām procesuālajām darbībām, atbilstīgu dokumentu nodrošināšanu, regulāras konsultācijas un dalību delegācijā saistībā ar procesu. Komisija būtu arī jānodrošina ar pienācīgu iespēju identificēt jebkādu tiesību aspektu vai jebkādu citu Savienības interešu aspektu, kas atklāties strīdā.
- (17) Neskarot šķīrējtiesas procesa rezultātu, dalībvalstij būtu jāvar jebkurā brīdī piekrist uzņemties finansiālu atbildību gadījumā, ja būs jāmaksā kompensācija. Šajā gadījumā dalībvalstij un Komisijai būtu jāvar vienoties par izdevumu periodisku maksāšanu un jebkādas kompensācijas samaksu. Šāda piekrišana nenozīmē, ka dalībvalsts atzīst, ka strīda prasījums ir pamatots. Komisijai šādā gadījumā būtu jāvar pieņemt lēmumu, kas paredzētu, ka dalībvalstij jāveic avansa maksājums attiecībā uz šādiem izdevumiem. Ja šķīrējtiesa izdevumus piespiež par labu Savienībai, Komisijai būtu jānodrošina, lai visi avansā samaksātie izdevumi nekavējoties tiktu atmaksāti attiecīgajai dalībvalstij.
- (18) Dažkārt var būt lietderīgi panākt izlīgumu, lai izvairītos no dārgiem un nevajadzīgiem šķīrējtiesas procesiem. Ir jānosaka šādu izlīgumu panākšanas procedūra. Ar šādu procedūru Komisijai, kas darbojas saskaņā ar pārbaudes procedūru, būtu jāļauj panākt izlīgumu lietās, kas attiecas uz Savienības finansiālo atbildību, ja tas būtu Savienības interesēs. Ja lieta attiecas arī uz attieksmi, kuru pieļāvis dalībvalsts, ir lietderīgi noteikt, ka Savienībai būtu iespēja panākt izlīgumu strīdā vienīgi tad, ja šādam izlīgumam nav nekādas ietekmes uz attiecīgās dalībvalsts finansēm vai budžetu. Minētajos gadījumos ir lietderīgi, ka Komisijai un attiecīgajai dalībvalstij būtu cieši jāsadarbojas un savstarpēji jāapspriežas. Dalībvalstij būtu jāļauj panākt izlīgumu jebkurā brīdī, ja tā uzņemas pilnu finansiālo atbildību un ja visi šādi izlīgumi ir saskaņā ar Savienības tiesību aktiem.
- (19) Ja spriedums pasludināts pret Savienību, tajā piespriedē summa būtu jāsamaksā nekavējoties. Komisijai būtu jānodrošina, lai minētās piespriedē summas tiktu samaksātas, ja vien dalībvalsts jau nav piekritusi uzņemt finansiālu atbildību.
- (20) Komisijai būtu pastāvīgi jāapspriežas ar attiecīgo dalībvalsti, lai panāktu vienošanos par finansiālās atbildības sadalījumu. Ja Komisija konstatē, ka atbildīga ir dalībvalsts, un dalībvalsts šim konstatējumam nepiekrīt, Komisijai būtu jāsamaksā piespriedē summa un jāpieņem dalībvalstij adresēts lēmums, pieprasot to attiecīgās summas piemērojamos procentus iemaksāt Savienības budžetā. Maksājami procenti būtu jānosaka, ievērojot 78. panta 4. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, Euratom) Nr. 966/2012 ⁽¹⁾. Ja dalībvalsts uzskata, ka lēmums neatbilst šajā regulā noteiktajiem kritērijiem, ir iespējams atsaukties uz LESD 263. pantu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (2012. gada 25. oktobris) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV L 298, 26.10.2012., 1. lpp.).

- (21) Savienības budžetā būtu jāparedz līdzekļi to izdevumu segšanai, kas izriet no nolīgumiem, kuros Savienība ir puse un kuros ietverti noteikumi par tiešajiem ārvalstu ieguldījumiem un paredzēta ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršana. Ja finansiālā atbildība saskaņā ar šo regulu ir dalībvalstīm, Savienībai vajadzētu spēt vai nu uzkrāt attiecīgās dalībvalsts iemaksas pirms attiecīgo izdevumu īstenošanas, vai arī vispirms īstenot attiecīgos izdevumus, ko pēc tam atlīdzinātu attiecīgā dalībvalsts. Būtu jāparedz iespēja izmantot abus minētos budžeta režīmam piemērojamos mehānismus atkarībā no tā, kas ir iespējams, jo īpaši termiņu ziņā. Abu mehānismu gadījumā attiecīgās dalībvalsts veiktās iemaksas vai atlīdzināmās summas būtu jāuzskata par iekšējiem piešķirtiem ieņēmumiem Savienības budžetā. Apropriācijām, kas izriet no šiem iekšējiem piešķirtiem ieņēmumiem, būtu ne vien jānosedz attiecīgie izdevumi, bet arī jābūt pieejamiem citu Savienības budžeta daļu papildināšanai, no kurām tika nodrošinātas sākotnējās apropriācijas, lai īstenotu attiecīgos izdevumus saskaņā ar otro mehānismu.
- (22) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, īstenošanas pilnvaras būtu jāpiešķir Komisijai.
- (23) Īstenošanas pilnvaras attiecībā uz 9. panta 2. un 3. punktu un 13. panta 1. punktu, 14. panta 8. punktu, 15. panta 3. punktu un 16. panta 3. punktu būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011⁽¹⁾.
- (24) Lai pieņemtu lēmumus, ar kuriem paredz, ka Savienība rīkojas kā atbildētāja, ievērojot 9. panta 2. punktu, būtu piemērojama konsultēšanās procedūra, ņemot vērā, ka Savienībai ir nepieciešams pārņemt aizstāvību šādās lietās, bet tas tomēr būtu jāpakļauj dalībvalstu kontrolei. Konsultēšanās procedūra būtu jāizmanto, lai pieņemtu lēmumus par izlīgumu panākšanu strīdos, ievērojot 15. panta 3. punktu, ņemot vērā, ka minētajiem lēmumiem būs tikai pagaidu ietekme uz Savienības budžetu, jo attiecīgajai dalībvalstij būs jāuzņemas visa no strīda izrietošā finansiālā atbildība, un ņemot vērā šajā regulā noteiktos sīki izstrādātos kritērijus šādu izšķiršanu pieņemamības reglamentācijai,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Darbības joma

1. Neskarot ar LESD noteikto kompetenču sadalījumu, šo regulu piemēro ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršanai, ko veic atbilstīgi nolīgumam, kura puse ir Savienība vai kura puses ir Savienība un tās dalībvalstis, un ko ir ierosinājis trešais valsts prasītājs. Šīs regulas pieņemšana un piemērošana jo īpaši neskar Līgumos noteikto kompetenču ierobežošanu, tostarp saistībā ar dalībvalstu vai Savienības pieļauto attieksmi, kuru prasītājs apstrīd ieguldītāja un valsts strīda izšķiršanā, ko veic atbilstīgi nolīgumam.

2. Informatīvos nolūkos Komisija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicē un atjaunina sarakstu ar nolīgumiem, kas ietilpst šīs regulas darbības jomā.

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā izmanto šādas definīcijas:

- a) "nolīgums" ir jebkurš starptautisks nolīgums, kurā ietverti noteikumi par tiešajiem ārvalstu ieguldījumiem, kura puse ir Savienība vai kura puses ir Savienība un tās dalībvalstis un kurā ir paredzēta ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršana;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

- b) “šķīrējtiesas procesā radušās izmaksas” ir šķīrējtiesas un šķīrējtiesas iestādes maksas un izmaksas, kā arī pārstāvības izmaksas un izdevumi, ko šķīrējtiesa ir piespriedusi par labu prasītājam, piemēram, tulkošanas izmaksas, juridiskās un ekonomiskās analīzes izmaksas un visas ar šķīrējtiesas procesu saistītās attiecīgās izmaksas;
- c) “strīds” ir prasība, ko prasītājs atbilstīgi nolīgumam ir cēlis pret Savienību vai kādu dalībvalsti un par kuru spriedis šķīrējtiesa;
- d) “ieguldītāja un valsts strīda izšķiršana” ir mehānisms, kurš paredzēts nolīgumā un ar kura palīdzību prasītājs var celt prasību pret Savienību vai kādu dalībvalsti;
- e) “dalībvalsts” ir viena vai vairākas Eiropas Savienības dalībvalstis;
- f) “attiecīgā dalībvalsts” ir dalībvalsts, kas pieļāvusi attieksmi, par kuru tiek apgalvots, ka tā neatbilst nolīgumam;
- g) “finansiālā atbildība” ir pienākums maksāt naudas summu, kuru piespriedusi šķīrējtiesa vai kura maksājama saskaņā ar izlīgumu un kurā ir ietvertas šķīrējtiesas procesā radušās izmaksas;
- h) “izlīgums” ir jebkura vienošanās starp Savienību vai dalībvalsti vai tām abām, no vienas puses, un prasītāju, no otras puses, kurā prasītājs piekrīt neturpināt uzturēt prasību apmaiņā pret naudas summas samaksu vai citu darbību, kas nav naudas maksāšana, tostarp tad, ja izlīgums ir atspoguļots šķīrējtiesas nolēmumā;
- i) “šķīrējtiesa” ir jebkura persona vai struktūra, kas saskaņā ar nolīgumu ir pilnvarota spriest ieguldītāja un valsts strīdā;
- j) “prasītājs” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas saskaņā ar nolīgumu var celt prasību ieguldītāja un valsts strīdā, vai jebkura fiziska vai juridiska persona, kurai saskaņā ar nolīgumu likumīgi piešķirtas prasītāja pilnvaras celt prasību;
- k) “Savienības tiesību akti” ir LESD, LES, kā arī jebkādi Savienības tiesību akti, kas minēti LESD 288. panta otrajā, trešajā un ceturtajā daļā, un jebkādi starptautiski nolīgumi, kuru puse ir Savienība un kuru puses ir Savienības dalībvalstis; tikai šai regulai paredzētajos nolūkos “Savienības tiesību akti” nav nolīgumā paredzētie ieguldījumu aizsardzības noteikumi;
- l) “prasīts Savienības tiesību aktos” nozīmē tādu attieksmi, kad attiecīgā dalībvalsts no tai pārmestās nolīguma pārkāpšanas varētu būt izvairījusies, tikai neievērojot kādu Savienības tiesību aktos noteiktu pienākumu, tā ka tai nav nekādas izvēles vai rīcības brīvības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu.

II NODAĻA

FINANSIĀLĀS ATBILDĪBAS SADALĪJUMS

3. pants

Sadalījuma kritēriji

1. Finansiālā atbildība, kas izriet no strīda atbilstīgi nolīgumam, tiek sadalīta saskaņā ar šādiem kritērijiem:
 - a) Savienība uzņemas finansiālo atbildību, kas izriet no Savienības iestāžu vai struktūru pieļautās attieksmes;

- b) attiecīgā dalībvalsts uzņemas finansiālo atbildību, kas izriet no minētās dalībvalsts pieļautās attieksmes;
- c) izņēmuma kārtā attiecībā uz b) apakšpunktu Savienība uzņemas finansiālo atbildību, kas izriet no kādas dalībvalsts pieļautās attieksmes, tad, kad šāda attieksme bija prasīta Savienības tiesību aktos.

Neatkarīgi no pirmās daļas c) apakšpunkta gadījumos, kad attiecīgajai dalībvalstij jārikojas atbilstīgi Savienības tiesību aktiem, lai labotu kāda iepriekšēja akta neatbilstību Savienības tiesību aktiem, minētā dalībvalsts ir finansiāli atbildīga, ja vien šāds iepriekšējs akts nebija prasīts Savienības tiesību aktos.

2. Komisija šajā regulā paredzētajos gadījumos pieņem lēmumu, ar ko nosaka attiecīgās dalībvalsts finansiālo atbildību saskaņā ar 1. punktā noteiktajiem kritērijiem. Par šādu lēmumu informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

3. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta attiecīgā dalībvalsts uzņemas finansiālo atbildību šādos gadījumos:

a) tā, ievērojot 12. pantu, ir piekritusi uzņemties iespējamo finansiālo atbildību vai

b) tā, ievērojot 15. pantu, ir panākusi izlīgumu.

4. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta finansiālo atbildību uzņemas Savienība, ja, ievērojot 4. pantu, Savienība strīdā rīkojas kā atbildētāja.

III NODAĻA

STRĪDU RISINĀŠANA

1. IEDAĻA

Strīdu risināšana par Savienības pieļautu attieksmi

4. pants

Savienības pieļauta attieksme

1. Gadījumos, kad strīds attiecas uz Savienības iestāžu vai struktūru pieļautu attieksmi, atbildētāja ir Savienība.

2. Ja Komisija no prasītāja saņem pieprasījumu sākt apspriešanos vai paziņojumu, kurā prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu saskaņā ar nolīgumu, tā nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

2. IEDAĻA

Strīdu risināšana par dalībvalsts pieļautu attieksmi

5. pants

Dalībvalsts pieļauta attieksme

Šī iedaļa ir piemērojama strīdiem, kas pilnībā vai daļēji ir saistīti ar dalībvalsts pieļautu attieksmi.

*6. pants***Komisijas un attiecīgās dalībvalsts sadarbība un apspriešanās**

1. Saskaņā ar lojālas sadarbības principu, kas noteikts LES 4. panta 3. punktā, Komisija un attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai aizstāvētu un aizsargātu Savienības un attiecīgās dalībvalsts intereses.
2. Komisija un attiecīgā dalībvalsts, ievērojot šo regulu, rīko apspriešanās par strīdu noregulēšanu, paturot prātā jebkādu šajā regulā un attiecīgajā nolīgumā noteiktos termiņus, un tās savstarpēji dalās informācijā, kad tas ir svarīgi strīdu risināšanai.

*7. pants***Informācijas pieprasījums**

1. Ja Komisija no prasītāja ir saņēmusi pieprasījumu sākt apspriešanos saskaņā ar nolīgumu, tā nekavējoties informē attiecīgo dalībvalsti. Ja kāda dalībvalsts ir uzzinājusi par pieprasījumu sākt apspriešanos vai to saņēmusi, tā nekavējoties informē Komisiju.
2. Attiecīgās dalībvalsts un Komisijas pārstāvji tiek iekļauti Savienības delegācijā, kas piedalās apspriešanās.
3. Attiecīgā dalībvalsts un Komisija nekavējoties savstarpēji sniedz šajā lietā citu būtisko informāciju.
4. Komisija informē Eiropas Parlamentu un Padomi par visiem šādiem pieprasījumiem sākt apspriešanos.

*8. pants***Paziņojums par nolūku sākt šķīrējtiesas procesu**

1. Ja Komisija ir saņēmusi paziņojumu, kurā prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu saskaņā ar nolīgumu, tā nekavējoties informē attiecīgo dalībvalsti. Ja prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu pret Savienību vai dalībvalsti, Komisija 15 darbdienu laikā pēc paziņojuma saņemšanas informē Eiropas Parlamentu un Padomi par prasītāja nosaukumu vai vārdu, nolīguma noteikumiem, par kuriem tiek apgalvots, ka tie tiek pārkāpti, iesaistīto ekonomikas nozari, attieksmi, par kuru tiek apgalvots, ka tā neatbilst nolīgumam, un norādīto zaudējumu apjomu.
2. Ja kāda dalībvalsts ir saņēmusi paziņojumu, kurā prasītājs norāda savu nolūku uzsākt šķīrējtiesas procesu, tā nekavējoties informē Komisiju.
3. Komisija informē Eiropas Parlamentu un Padomi par visiem šādiem paziņojumiem par nolūku sākt šķīrējtiesas procesu.

*9. pants***Atbildētāja statuss**

1. Attiecīgā dalībvalsts rīkojas kā atbildētāja, izņemot šādās situācijās:
 - a) Komisija pēc apspriešanās, ievērojot 6. pantu, 45 dienu laikā pēc 8. pantā minētā paziņojuma saņemšanas ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar šā panta 2. vai 3. punktu, vai
 - b) dalībvalsts pēc apspriešanās, ievērojot 6. pantu, 45 dienu laikā pēc 8. pantā minētā paziņojuma saņemšanas Komisijai ir rakstiski apstiprinājusi, ka tai nav nodoma rīkoties kā atbildētājai.

Ja izveidojas kāda no a) vai b) apakšpunktā minētajām situācijām, atbildētāja ir Savienība.

2. Komisija ar īstenošanas aktiem, balstoties uz pilnīgu, izsvērtu un ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, kas sniegta dalībvalstīm, saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru var pieņemt lēmumu, ka Savienībai jārikojas kā atbildētājai, ja rodas viens vai vairāki no šādiem apstākļiem:

a) Savienībai saskaņā ar 3. pantā noteiktajiem kritērijiem būtu jāuzņemas visa vai vismaz daļa no iespējamās finansiālās atbildības, kas izriet no strīda, vai

b) strīds ir arī saistīts ar Savienības iestāžu vai struktūru pieļauto attieksmi.

3. Komisija ar īstenošanas aktiem, balstoties uz pilnīgu, izsvērtu un ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, kas sniegta dalībvalstīm, saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru, var pieņemt lēmumu, ka Savienībai jārikojas kā atbildētājai, kad līdzīga attieksme tiek apstrīdēta saistītā prasījumā pret Savienību PTO, kad ir izveidota komisija un prasījums attiecas uz to pašu konkrēto tiesību jautājumu un kad PTO lietā ir nepieciešams nodrošināt saskaņotu argumentāciju.

4. Rīkojoties saskaņā ar šo pantu, Komisija nodrošina, lai Savienības aizstāvība aizsargātu attiecīgās dalībvalsts finanšu intereses.

5. Pēc 8. pantā minētā paziņojuma saņemšanas vai paziņošanas Komisija un attiecīgā dalībvalsts nekavējoties, ievērojot 6. pantu, sāk apspriešanos par lietas noregulējumu, ievērojot šo pantu. Komisija un attiecīgā dalībvalsts nodrošina, lai tiktu ievēroti visi nolīgumā minētie termiņi.

6. Ja saskaņā ar 2. un 5. punktu kā atbildētāja rīkojas Savienība, Komisija apspriežas ar attiecīgo dalībvalsti attiecībā uz jebkādu uzstāšanos tiesā vai komentāru pirms tā pabeigšanas un iesniegšanas. Attiecīgās dalībvalsts pārstāvji pēc dalībvalsts lūguma un uz dalībvalsts rēķina tiek iekļauti Savienības delegācijā, kura piedalās tiesas sēdē, un Komisija pienācīgi ņem vērā dalībvalsts intereses.

7. Komisija nekavējoties informē Eiropas Parlamentu un Padomi par visiem strīdiem, kuriem tiek piemērots šis pants, un par tā piemērošanas veidu.

10. pants

Dalībvalsts rīcība šķīrējtiesas procesā

1. Ja kā atbildētāja rīkojas dalībvalsts, tad visos strīda izskatīšanas posmos, tostarp iespējamā noraidīšanā, pārsūdzībā vai pārskatīšanā, dalībvalsts, ievērojot 6. pantu:

a) laikus sniedz Komisijai attiecīgos ar šo procesu saistītos dokumentus,

b) laikus informē Komisiju par visām būtiskām procesuālām darbībām un pēc Komisijas pieprasījuma sāk ar to apspriešanos, lai pienācīgi ņemtu vērā jebkādu tiesību aspektu vai jebkādu citu Savienības interešu aspektu, kas atklājies strīdā un ko Komisija ir konstatējusi nesaistošā rakstiskā analizē, kura iesniegta attiecīgajai dalībvalstij, un

c) pēc Komisijas pieprasījuma un uz tās rēķina iekļauj tās pārstāvjus delegācijā, kas pārstāv dalībvalsti.

2. Komisija iesniedz dalībvalstij attiecīgos ar šo procesu saistītos dokumentus, lai nodrošinātu pēc iespējas efektīvāku aizstāvību.
3. Tiklīdz ir pasludināts spriedums, dalībvalsts par to informē Komisiju. Komisija informē Eiropas Parlamentu un Padomi.

11. pants

Savienības rīcība šķīrējtiesas procesā

1. Ievērojot 6. pantu, ja Savienība rīkojas kā atbildētāja jebkādā strīdā, kurā dalībvalstij būtu jānes pilnīga vai daļēja iespējamā finansiālā atbildība, visā šķīrējtiesas procesā tiek piemēroti šādi noteikumi:
 - a) Komisija veic visus pasākumus, kas nepieciešami, lai uzturētu aizstāvību un aizsargātu attiecīgās dalībvalsts intereses;
 - b) attiecīgā dalībvalsts sniedz Komisijai visu nepieciešamo palīdzību;
 - c) Komisija, lai nodrošinātu, ka aizstāvība ir pēc iespējas efektīvāka, iesniedz attiecīgajai dalībvalstij visus saistībā ar šo procesu vajadzīgos dokumentus, informē dalībvalsti par visām būtiskām procesuālām darbībām un jebkurā gadījumā pēc attiecīgās dalībvalsts pieprasījuma sāk ar dalībvalsti apspriešanos;
 - d) Komisija un attiecīgā dalībvalsts aizstāvību sagatavo ciešā savstarpējā sadarbībā; un
 - e) Savienības delegācijas sastāvā, kura piedalās procesā, tiek iekļauti Komisijas un attiecīgās dalībvalsts pārstāvji, ja vien attiecīgā dalībvalsts nav Komisiju informējusi, ka tai nav nodoma būt Savienības delegācijas sastāvā, kura piedalās procesā.
2. Komisija regulāri informē Eiropas Parlamentu un Padomi par to, kā norisinās 1. punktā minētais šķīrējtiesas process.

12. pants

Attiecīgās dalībvalsts piekrišana uzņemties iespējamo finansiālo atbildību, ja atbildētāja ir Savienība

Ja Savienība rīkojas kā atbildētāja jebkādā no strīdiem, kurā dalībvalstij būtu jānes pilnīga vai daļēja iespējamā finansiālā atbildība, attiecīgā dalībvalsts var jebkurā brīdī piekrist uzņemties iespējamo no šķīrējtiesas procesa izrietošo finansiālo atbildību. Šajā nolūkā attiecīgā dalībvalsts un Komisija var *inter alia* vienoties par:

- a) mehānismiem šķīrējtiesas procesā radušos izmaksu periodiskai maksāšanai;
- b) mehānismiem visu to summu samaksai, kuras piespriešanas pret Savienību pasludinātā spriedumā.

IV NODAĻA

IZLĪGUMI STRĪDOS, KUROS SAVIENĪBA IR ATBILDĒTĀJA

13. pants

Izlīgumi strīdos par Savienības pieļautu attieksmi

1. Ja Komisija uzskata, ka izlīgums strīdā par Savienības pieļautu attieksmi būtu Savienības interesēs, tā var pieņemt īstenošanas aktu, lai apstiprinātu izlīgumu. Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru.

2. Ja izlīgumā iespējamas citas darbības, nevis naudas summas samaksa, attiecīgi piemēro šādām darbībām paredzētās procedūras.

14. pants

Izlīgumi strīdos par dalībvalsts pilnībā vai daļēji pieļautu attieksmi, ja Savienība vēlas panākt izlīgumu

1. Ja Savienība ir atbildētāja strīdā par attieksmi, kuru pilnībā vai daļēji pieļāvusi dalībvalsts, un Komisija uzskata, ka strīda izlīgums būtu Savienības finanšu interesēs, Komisija vispirms apspriežas ar attiecīgo dalībvalsti, ievērojot 6. pantu. Dalībvalsts arī var uzsākt šādu apspriešanos ar Komisiju.

2. Ja Komisija un attiecīgā dalībvalsts vienojas par izlīgumu strīdā, attiecīgā dalībvalsts cenšas vienoties ar Komisiju par visiem izlīguma panākšanai un īstenošanai nepieciešamajiem aspektiem.

3. Ja Savienība ir atbildētāja strīdā, saskaņā ar kuru dalībvalstij būtu finansiāla atbildība un kurā Savienībai nav nekādas finansiālas atbildības, vienīgi attiecīgā dalībvalsts var panākt izlīgumu, ievērojot 15. pantu.

4. Ja Savienība ir atbildētāja, ievērojot 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu, Komisija var pēc apspriešanās, ievērojot 6. panta 1. punktu, nolemt panākt izlīgumu strīdā, ja izlīgums ir Savienības finanšu interesēs. Pieņemot minēto lēmumu, Komisija sniedz pilnīgu un izsvērtu ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, apliecinot Savienības finanšu intereses.

5. Ja Savienība ir atbildētāja strīdā, ievērojot 9. panta 2. punktu, kas attiecas vienīgi uz Savienības finansiālo atbildību un kurā nevienai dalībvalstij nav nekādas finansiālas atbildības, Komisija var nolemt panākt izlīgumu strīdā.

6. Ja Savienība ir atbildētāja strīdā, ievērojot 9. panta 2. punktu, kas attiecas uz Savienības un kādas dalībvalsts finansiālo atbildību, Komisija nevar panākt izlīgumu strīdā bez attiecīgās dalībvalsts piekrišanas. Attiecīgā dalībvalsts var iesniegt pilnu analīzi par ierosinātā izlīguma ietekmi uz tās finanšu interesēm. Ja dalībvalsts nepiekrīt izlīgumam strīdā, Komisija tik un tā var nolemt panākt izlīgumu ar noteikumu, ka šādam izlīgumam nav nekādas ietekmes uz attiecīgās dalībvalsts finansēm vai budžetu, balstoties uz pilnīgu un izsvērtu ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, ņemot vērā dalībvalsts analīzi un apliecinot Savienības un attiecīgās dalībvalsts finanšu intereses. Minētajā gadījumā 19. pantu nepiemēro.

7. Izlīguma noteikumos saskaņā ar 4., 5. un 6. punktu neietver citas darbības no attiecīgās dalībvalsts puses, kā vien naudas summas samaksu.

8. Jebkādus izlīgumus saskaņā ar šo pantu apstiprina ar īstenošanas aktiem. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 22. panta 3. punktā minēto pārbaudes procedūru.

15. pants

Izlīgumi strīdos par dalībvalsts pilnībā vai daļēji pieļautu attieksmi, ja dalībvalsts vēlas panākt izlīgumu

1. Ja Savienība ir atbildētāja strīdā tikai par dalībvalsts pieļautu attieksmi, attiecīgā dalībvalsts var ierosināt panākt izlīgumu šādos gadījumos:

a) attiecīgā dalībvalsts uzņemas visu no izlīguma izrietošo iespējamo finansiālo atbildību;

- b) jebkura vienošanās par izlīgumu ir izpildāma tikai pret attiecīgo dalībvalsti; un
- c) izlīguma noteikumi ir atbilstīgi Savienības tiesību aktiem.

2. Komisija un attiecīgā dalībvalsts sāk apspriešanos, lai novērtētu dalībvalsts nodomu panākt izlīgumu.

3. Attiecīgā dalībvalsts paziņo Komisijai izlīguma vienošanās projektu. Tiek uzskatīts, ka Komisija ir piekritusi izlīguma projektam, ja vien tā 90 dienu laikā pēc tam, kad dalībvalsts ir paziņojusi izlīguma vienošanās projektu, nenolemj citādi, izmantojot īstenošanas aktu, kas pieņemts saskaņā ar 22. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru, pamatojoties uz to, ka izlīguma projekts neatbilst visiem šā panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem. Kad izlīguma projektu pieņem, Komisija veic visus vajadzīgos pasākumus, lai izlīguma vienošanās būtu efektīva.

16. pants

Izlīgumi strīdos par dalībvalsts daļēji pieļautu attieksmi, ja minētā dalībvalsts vēlas panākt izlīgumu

1. Ja Savienība ir atbildētāja strīdā par attieksmi, kuru daļēji pieļāvusi dalībvalsts, un dalībvalsts uzskata, ka strīda izlīgums būtu tās finanšu interesēs, tā vispirms apspriežas ar Komisiju, ievērojot 6. pantu.

2. Ja Komisija un attiecīgā dalībvalsts vienojas par izlīgumu strīdā, attiecīgā dalībvalsts cenšas vienoties ar Komisiju par visiem izlīguma panākšanai un īstenošanai nepieciešamajiem aspektiem.

3. Gadījumā, ja Komisija nepiekrīt izlīgumam strīdā, Komisija var pieņemt lēmumu noraidīt izlīgumu, balstoties uz pilnīgu un izsvērtu ar faktiem pamatotu analīzi un juridisko argumentāciju, kas dalībvalstij sniegta, izmantojot īstenošanas aktu. Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta 22. panta 3. punktā.

V NODAĻA

PIESPRIESTO GALĪGO SUMMU VAI IZLĪGUMA SUMMU SAMAKSA

17. pants

Darbības joma

Šo nodaļu piemēro, ja strīdā kā atbildētāja rīkojas Savienība.

18. pants

Procedūra piespiesto summu vai izlīguma summu samaksai

1. Prasītājs, kurš saskaņā ar nolīgumu ieguvis piespiesto galīgo summu, var iesniegt Komisijai pieprasījumu par šīs piespiestās summas samaksu. Komisija visas šādas piespiestās summas samaksā, izņemot gadījumus, kad attiecīgā dalībvalsts, ievērojot 12. pantu, ir uzņēmusies finansiālo atbildību, – tādā gadījumā piespiesto summu maksā dalībvalsts.

2. Ja, ievērojot 13. vai 14. pantu, izlīgums nav reģistrēts spriedumā, prasītājs var iesniegt Komisijai pieprasījumu samaksāt izlīguma summu. Komisija visas šādas izlīguma summas samaksā attiecīgajos izlīguma nolīgumā noteiktajos termiņos.

19. pants

Piemērojamā procedūra, ja nav vienošanās par finansiālo atbildību

1. Ja, ievērojot 9. pantu, kā atbildētāja rīkojas Savienība un Komisija uzskata, ka attiecīgā piespriedā summa vai izlīguma summa, vai no šķīrējtiesas procesa izrietošās izmaksas saskaņā ar izlīgumu daļēji vai pilnībā būtu jāmaksā attiecīgajai dalībvalstij, pamatojoties uz 3. panta 1. punktā noteiktajiem kritērijiem, tiek piemērota šā panta 2. līdz 5. punktā izklāstītā procedūra.
2. Komisija un attiecīgā dalībvalsts nekavējoties sāk apspriešanos, lai panāktu vienošanos par attiecīgās dalībvalsts un vajadzības gadījumā par Savienības finansiālo atbildību.
3. Trīs mēnešu laikā pēc tam, kad Komisija ir saņēmusi prasību samaksāt piespriedo galīgo summu vai izlīguma summu, vai no šķīrējtiesas procesa izrietošās izmaksas, Komisija pieņem attiecīgajai dalībvalstij adresētu lēmumu, nosakot summu, kas jāmaksā minētajai dalībvalstij. Komisija informē Eiropas Parlamentu un Padomi par šādu lēmumu un tā finansiālo argumentāciju.
4. Ja attiecīgā dalībvalsts divu mēnešu laikā kopš 3. punktā minētā lēmuma stāšanās spēkā neiebilst pret Komisijas noteikto, tā Savienības budžetam kompensē samaksāto piespriedo summu vai izlīguma summu, vai no šķīrējtiesas procesa izrietošās izmaksas ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā pēc Komisijas lēmuma stāšanās spēkā. Attiecīgā dalībvalsts samaksā procentus, kas aprēķināti, piemērojot tādu likmi, kāda ir piemērojama citām summām, kas ir parāds Savienības budžetam.
5. Ja attiecīgā dalībvalsts iebilst un Komisija nepiekrīt dalībvalsts iebildumiem, Komisija sešu mēnešu laikā pēc dalībvalsts iebildumu saņemšanas pieņem lēmumu, ar ko pieprasa, lai attiecīgā dalībvalsts kompensē Komisijas samaksāto summu un procentus, kas aprēķināti, piemērojot tādu likmi, kāda piemērojama citām summām, kas ir parāds Savienības budžetam.
6. Komisijas lēmumus, ievērojot 3. un 5. punktu, publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

20. pants

No šķīrējtiesas procesa izrietošo izmaksu samaksa avansā

1. Komisija var pieņemt lēmumu, ar ko attiecīgajai dalībvalstij uzliek pienākumu Savienības budžetā veikt maksājumus avansā, kas segtu no šķīrējtiesas procesa izrietošās paredzamās vai faktiski radušās izmaksas. Šāds lēmums par finanšu iemaksām ir samērīgs, ņemot vērā 3. pantā noteiktos kritērijus.
2. Tādā apmērā, kādā no šķīrējtiesas procesa izrietošās izmaksas šķīrējtiesa piespriež par labu Savienībai un kādā attiecīgā dalībvalsts ir periodiski segusi no šķīrējtiesas procesa izrietošās izmaksas, Komisija nodrošina, ka šīs izmaksas tiek pārskaitītas atpakaļ dalībvalstij, kas tās ir samaksājusi avansā, kopā ar procentiem, kas aprēķināti, piemērojot tādu likmi, kādu piemēro citām summām, kas ir parāds Savienības budžetam.

21. pants

Dalībvalsts veikts maksājums

Tiek uzskatīts, ka summa, ko dalībvalsts atmaksā Savienības budžetam vai iemaksā Savienības budžetā par piespriedās summas vai izlīguma summas samaksu vai par no šķīrējtiesas procesa izrietošo izmaksu, tostarp šīs regulas 20. panta 1. punktā minēto izmaksu, samaksu, ir iekšējs piešķirts ieņēmums tādā nozīmē, kā to paredz 21. panta 4. punkts Regulā (ES, Euratom) Nr. 966/2012. To var izmantot, lai segtu izdevumus, kas izriet no nolīgumiem, kuri noslēgti, ievērojot LESD 218. pantu, kuros paredzēta ieguldītāja un valsts strīdu izšķiršana, vai lai papildinātu apropriācijas, ar kurām sākotnēji tika nodrošināta piespriedās summas vai izlīguma summas samaksa vai no šķīrējtiesas procesa izrietošo izmaksu segšana.

VI NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

22. pants

Komiteju procedūra

1. Komisijai palīdz Ieguldījumu nolīgumu komiteja, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1219/2012 ⁽¹⁾. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 izpratnē.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 4. pantu.
3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

23. pants

Ziņojumi un pārskati

1. Komisija regulāri iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei sīki izstrādātu ziņojumu par šīs regulas darbību. Minētajā ziņojumā ietver visu būtisko informāciju, tostarp norādot pret Savienību vai tās dalībvalstīm celto prasību uzskaitījumu, ar tiem saistītos procesus, nolēmumus un finansiālo ietekmi uz Savienības budžetu. Pirmo ziņojumu iesniedz līdz 2019. gada 18. septembrim. Turpmākos ziņojumus iesniedz reizi trijos gados.
2. Komisija reizi gadā iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei sarakstu, kurā ietverti no prasītājiem saņemtie pieprasījumi sākt apspriešanos, to prasījumi un šķīrējtiesas nolēmumi.
3. Komisija kopā ar 1. punktā minēto ziņojumu, balstoties uz saviem secinājumiem, var iesniegt Eiropas Parlamentam un Padomei priekšlikumu par šīs regulas grozīšanu.

24. pants

Strīdi saskaņā ar nolīgumiem, kas noslēgti pirms šīs regulas stāšanās spēkā

Attiecībā uz strīdiem saskaņā ar nolīgumiem, uz kuriem attiecas 1. pants un kas ir noslēgti pirms 2014. gada 17. septembra, šo regulu piemēro vienīgi strīdiem, kuros prasība ir iesniegta šķīrējtiesā pēc 2014. gada 17. septembra un kas ir saistīti ar pieļauto attieksmi pēc 2014. gada 17. septembra.

25. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Briselē, 2014. gada 23. jūlijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
S. GOZI

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1219/2012 (2012. gada 12. decembris), ar ko nosaka pārejas pasākumus divpusējiem ieguldījumu nolīgumiem starp dalībvalstīm un trešām valstīm (OV L 351, 20.12.2012., 40. lpp.).

Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas kopīgs paziņojums

Šīs regulas pieņemšana un piemērošana neskar Līgumos noteikto kompetenču sadalījumu, un to neinterpretē kā Savienības kopīgas kompetences īstenošanu jomās, kurās Savienības kompetence nav tikusi izmantota.
